

съкира. Чуваха се само звънките удари отъ желъза и викове и ругатни.

Дѣдо Симо цепи колелото.

Дотичаха косачи и завариха дѣдо Симо предъ колибата да се гърчи отъ болки въ краката, гърчи се и охка...

Сънцето изскочи задъ баира, залѣ полето съ златнитѣ си лѫчи и се засмѣ надъ безумията човѣшки...

* * *

Ранените закараха въ града веднага. И двата крака на дѣдо Симо бѣха засипани съ ситни съчми. Следъ една седмица той оздравѣ. Другите бѣха още по-леко ранени и минаха само съ по една превръзка.

Но сѫщия денъ още градинарите и дѣдо Симо заведоха дѣла предъ сѫдията... Идваха комисии, оценяваха загубите.... Мжкнаха се цѣло лѣто по града на сѫдъ, губиха време, харчиха пари...

Сѫдията намѣри и дветѣ страни за виновни и осуди и градинарите и тухларите.... И цѣлиятъ градъ имъ се смѣ... Децата тичаха следъ тѣхъ и викаха:

— Магьосници! Магьосници!

Дѣдо Симо удари единъ отъ градинарите въ лакета съ съкирата. Градинаръ изпусна мотиката и побѣгна. Старецътъ го подгони. Градинарътъ хлътна въ колибата, изскочи оттамъ съ пушка въ рѣка и гръмна срещу стареца. Дѣдо Симо изохка, преви се и падна на земята. Гърмежътъ се разнесе далечъ изъ полето и стресна и изплаши всички... Тухларчетата побѣгнаха, градинарътъ се скриха въ колибата си...